

**8^η Σύνοδος
της Κεντρικής
Επιτροπής του ΠΑΣΟΚ**

Ομιλία του

ΑΝΔΡΕΑ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Προέδρου του ΠΑ.ΣΟ.Κ.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ "DIVANI"
Σάββατο 20 Φεβρουαρίου 1993

8η ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ:

ΑΝΔΡΕΑ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

ΣΑΒΒΑΤΟ 20 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1993

Α.ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ: Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Δεν θα είναι (τα σημεία της σημερινής ομιλίας μου) απάντηση στα θέματα που τέθηκαν, αλλά συμπληρώσεις, που στηρίζονται και στα δικά σας ερωτήματα και προβληματισμούς.

Πρώτα, όπως υποσχέθηκα χθες, θα δώσω ένα μικρό αριθμητικό παράδειγμα για το τι σημαίνει σύγκλιση πραγματική της Ελλάδας με την Ευρώπη. Αυτός είναι ο μόνος αξιόλογος στόχος, δηλαδή η πραγματική σύγκλιση, όχι η ονομαστική. Στο μέτρο που πετυχαίνομε την πραγματική, πλησιάζομε και την ονομαστική. Αλλά το να έχουμε ως στόχους μόνον σταθεροποιητικούς στόχους, όπως πληθωρισμός, χρέος κλπ., με πλήρη αγνόηση της ανάπτυξης, της ανεργίας, της απασχόλησης και του επιπέδου ανάπτυξης, είναι λαθεμένη πορεία.

Κι εδώ, θα ήθελα να υπενθυμίσω ότι η Ισπανία σήμερα περνά μια τεράστια οικονομική - κοινωνική κρίση. Η ανεργία έχει τώρα περάσει το 20% - ανέβηκε από το 17% που είχε πέσει - και είναι αναγκασμένοι να σκέφτονται για ένα πακέτο ανάπτυξης και κάποιο τρόπο απορρόφησης των ανέργων..

Σ' αυτό το σημείο, θα ήθελα να τονίσω τα προβλήματα από τον ελεύθερο ανταγωνισμό σε μια μεγάλη περιοχή όπως είναι η Κοινότητα, η Ευρώπη, με ανοιχτά σύνορα, όπου δεν υπάρχει κεντρική δημοσιονομική πολιτική. Ποια είναι η δημοσιονομική πολιτική της Κοινότητας; 1,2% του ευρωπαϊκού ΑΕΠ και θα φτάσει προς το τέλος στο 1,27%. Μα, κάτω από 8-10% δεν είναι δημοσιονομική πολιτική, είναι ψίχουλα. Και τώρα, υφίστανται τις συνέπειες οι χώρες που πλησιάζουν ή

προσπαθούν να πληρoύσουν τους οικονομικούς στόχους.

Για την ανεργία, θα ήθελα να τονίσω πως είναι το κοινό θέμα για ένα σοσιαλιστικό κόμμα. Μπορεί το κατά κεφαλήν εισόδημα να είναι λίγο παραπάνω - λίγο παρακάτω από το μέσο όρο, αλλά η ύπαρξη ανεργίας σε τέτοια κλίμακα βάζει ερωτηματικά. Και το ερώτημα, πραγματικά, είναι: πώς αντιμετωπίζεται; Υπάρχει μια γενική απάντηση: Με μεγαλύτερο ρυθμό, με υψηλότερο ρυθμό αύξησης του ΑΕΠ, που σημαίνει με περισσότερες επενδύσεις, χρόνο με χρόνο.

Αλλά με την τεχνολογική πρόοδο είναι σαφές ότι εκείνο που θα ήλπιζε κανείς η πρόοδος, η άνοδος του ΑΕΠ, να απορροφάει βασικά όλη την ανεργία, αυτό δεν φαίνεται να είναι εφικτό. Και ρωτάει κανείς σήμερα - όχι μόνον εμείς, αλλά ο Γκονζάλες και άλλοι, και στη Γαλλία η οποία έχει περάσει το 10% - τι πρέπει να γίνει για να απορροφηθεί η ανεργία; Πόσες νέες θέσεις εργασίας;

Μα, δεν είναι μόνο εκεί το θέμα. Θα έλεγα ότι το θέμα, το αναπάντητο ακόμη, είναι τι αλλαγές στην κοινωνική και οικονομική δομή και στους στόχους της κοινωνίας, τις αξίες της κοινωνίας, πρέπει να επέλθουν για να υπάρξει μια κοινωνία που να εξασφαλίζει σε κάθε άτομο δημιουργική παρουσία στη Γη. Είναι μία μεγάλη και αναπάντητη, ακόμη, πρόκληση. Η διαρθρωτική ανεργία.

Τώρα, μερικά νούμερα, που θα δείξουν τι σημαίνει πραγματική σύγκλιση, μακροοικονομικά. Είναι απλή αριθμητική.

Το επίπεδό μας, όσον αφορά το κατά κεφαλήν εισόδημα, είναι περίπου το μισό του μέσου όρου της Ευρώπης. Και ας κάνουμε, τώρα, μερικές υποθέσεις.

Στην πρόταση που κάναμε στη Βουλή για τη σύγκλιση, μιλήσαμε για ρυθμό μεγέθυνσης 3,8%, μέσο όρο για την επταετία (1993-2000). Αυτό σημαίνει ότι το ΑΕΠ θα αυξηθεί κατά 35% αυτή την περίοδο, που είναι όμως ανεπαρκές, σε ό,τι αφορά το στόχο της σύγκλισης, διότι οι εταίροι μας δεν θα κάθονται, θα αναπτύσσονται και αυτοί. Είναι κινούμενος στόχος. Δηλαδή, η σύγκλιση, πράγματι, είναι κινούμενος στόχος.

Και να ρωτήσουμε ποιες είναι οι προοπτικές ανάπτυξης, μεγέθυνσης, των χωρών της Κοινότητας ή, ευρύτερα, των χωρών του ΟΟΣΑ. Οι δικές μου οι πεποιθήσεις, τώρα, καθαρά προσωπικές, είναι πιο απαισιόδοξες απ' αυτό που θα πω. Αλλά ο ΟΟΣΑ προβλέπει μεγέθυνση κατά μέσο όρο 2,5% με 3,5% κατ' έτος.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, η ολοκλήρωση της σύγκλισης, το να φθάσουμε το μέσο επίπεδο της Ευρώπης, απαιτεί ρυθμό περίπου 9%, για να το κάνουμε μέσα στην περίοδο που αναφέρομαι. Αν θέλουμε να μειώσουμε το ρυθμό από το 9%, πρέπει να επιμηκύνουμε την περίοδο προσαρμογής.

Και τώρα, ξεκινώντας με την υπόθεση ότι, χωρίς το "Πακέτο Ντελór", θα έχουμε ένα ρυθμό 3,8% - αυτό έχει κουβεντιαστεί - θα προσθέσουμε ακριβώς μία μονάδα. Θα είναι 4,8% και θα μας λείπουν πραγματικά 2,5 μονάδες (2,5%) για να κλείσουμε τη διαφορά σε περίοδο 20 ετών. Είναι θέμα μιας γενιάς.

Μια στιγμή μονάχα, μην τρομάξουμε. Αυτό δεν σημαίνει ότι η οικονομία μας δεν θα έχει βγει από το αδιέξοδο. Αυτό λέμε να γίνει άμεσα. Με ποια έννοια; Σε μια 4ετία περίπου. Να ξεπεράσουμε τα σφάλματα, τη συρρίκνωση, να δούμε φως στο τέλος του τούνελ. Μιλώ για κάτι άλλο εδώ. Το να γίνει η Ελλάδα ισότιμη με την Ευρώπη, από πλευράς ανάπτυξης και εισοδήματος.

Για να γίνουν αυτά, θα πρέπει να υπάρξει συνεργασία - αν θέλουμε να κινηθούμε πιο γρήγορα - των χωρών του Νότου, για να μη χάσουμε όλοι μαζί τη μάχη και τρέχουμε και τρέχουμε και ποτέ δεν φθάνουμε.

Και κάτι ακόμα: Στο πλαίσιο των συζητήσεων της GATT, είναι απαράδεκτο η κυβέρνηση να παραμένει αδιάφορη και να αφήνει ουσιαστικά ανυπεράσπιστα την ελληνική γεωργία, στο πλαίσιο της ΚΑΠ, αφήνοντας ουσιαστικά μόνη της τη Γαλλία για ένα τέτοιο κρίσιμο για τη χώρα μας θέμα.

Ελπίζω να πέρασα το μήνυμα. Η διέξοδος απ' τη σημερινή

κρίση θα αντιμετωπιστεί. Άλλα ο στόχος της διακλήρωσης, της πραγματικής σύγκλισης θα απαιτήσει καιρό, εκτός εάν κατορθώσουμε την αναθεώρηση του '96 να παρομοιάσουμε πολλά περισσότερα για τα Διαρθρωτικά Ταμεία και το Ταμείο Σύγκλισης. Αυτό είναι ένα σημείο.

Το δεύτερο αφορά την Κύπρο και το εκλογικό αποτέλεσμα εκεί. Είναι πάγια η θέση του ΠΑΣΟΚ να μην αναμιγνύεται στην πολιτική ζωή της Κύπρου και να διατηρεί καλές σχέσεις με όλες τις πολιτικές δυνάμεις. Είναι, επίσης, φυσικό να έχουμε ειδικές σχέσεις, που επιβάλλει η κοινή μας ιδεολογική τοποθέτηση, η κοινή μας παρουσία στη Σοσιαλιστική Διεθνή και το κοινό αγωνιστικό μας παρελθόν, με την ΕΔΕΚ και το Βάσο Λυσσαρίδη.

Είναι, επίσης, γνωστοί οι όροι της επιλογής που αντιμετώπισε ο λαός της Κύπρου τη δεύτερη Κυριακή των προεδρικών εκλογών.

Μετά την εκλογή του Γλαύκου Κληρίδη, έσπευσα να συγχαρώ το νέο Πρόεδρο και να του ευχηθώ επιτυχία στο έργο του. Κι ελπίζω ότι σύντομα θα συναντηθούμε. Η γνωριμία μας είναι παλιά και η δυνατότητα επικοινωνίας υπήρξε πάντα καλή.

Αυτή τη στιγμή, θα ήθελα, απλώς, να επισημάνω ιδιαίτερα θετικά τα νέα στοιχεία που εισάγει ο Πρόεδρος Κληρίδης στην εξέλιξη του Κυπριακού, στοιχεία που, εξάλλου, συμπίπτουν με ορισμένες από τις δικές μας θέσεις, που εδώ και καιρό τώρα υποστηρίζουμε.

1. Τη σύγκλιση Πανεθνικής Διάσκεψης για το Κυπριακό.
2. Την αποισθόηση συγκεκριμένων απαράδεκτων σημείων των προτάσεων Γκάλι, για τις οποίες γνωρίζετε τις θέσεις του ΠΑΣΟΚ.
3. Την επισήμανση ν' αρχίσει η διαπραγμάτευση για την ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα.

Το ΠΑΣΟΚ θα υποστηρίξει αυτές τις τρεις κατευθύνσεις, καθώς και τη συνέχιση της προσπάθειας για αμυντική θωράκιση της Κύπρου και την επανασύνδεση των κάθε είδους σχέσεων με τον ελλαδικό χώρο. Ο νούν νοείτω! Οι καιροί ωριμάζουν για την προώθηση μιας δίκαιης και βιώσιμης λύσης του Κυπριακού, σύμφωνα με το Διεθνές

Είπα και τις δημοκρατικές μας αρχές. Δε, θέλω να είμαι πιο τολμηρός, επιπλέον να είμαι ρεαλιστής.

Και τώρα, επάνοδος στη χθεσινή ημέρα. Χθες, μιλήσα για ένα νέο τύπο πολιτικής οργάνωσης, που έχει ανάγκη ο τόπος μας. Θέλω να προεκτείνω λίγο το συλλογισμό μου.

Πρώτον, αυτή η οργάνωση πρέπει να οικοδομηθεί μέσα στον πολιτικό αγώνα, σε άμεση και μόνιμη σχέση με τις κοινωνικές δυνάμεις και το λαό. Δεν είναι υπόθεση μόνο θεωρητικής εσωκομματικής ενασχόλησης.

Αυτό σημαίνει ότι η πολιτική μας πρέπει να διαμορφώνει στέρεους δεσμούς με όλο το πολιτικό και κοινωνικό δυναμικό της δημοκρατικής παράταξης και όχι μόνον με το υπάρχον στελεχικό δυναμικό του ΠΑΣΟΚ. Θέλουμε να διευρύνουμε την οργάνωση, να είμαστε σε άμεση επαφή με τον αγωνιζόμενο λαό. Να έχει το αίσθημα πως δίνουμε τη μάχη γι' αυτόν και να 'χουμε ένα διαρκή διάλογο με τον κοινωνικό μας περίγυρο. Όχι στην ομφαλοσκοπήση.

Δεύτερον, υπάρχει μία κρίσιμη αιχμή στην πολιτική μας. Μιλήσαμε για παραγωγική και αναπτυξιακή αποδιάρθρωση. Σήμερα, όμως, χρειάζεται πραγματικά ένα κίνημα για την υπεράσπιση της εθνικής περιουσίας και της παραγωγικής μας βάσης, που βρίσκονται σε διαδικασία απαράδεκτης εκποίησης και αποσάθρωσης.

Αυτό σημαίνει, συγκεκριμένα, δράση όλων σε χώρους και θεσμούς. Δύο αναντικατάστατοι πόλοι της προσπάθειάς μας δοκιμάζονται σήμερα: Ο συνδικαλισμός και ο συνεταιρισμός. Εχουμε προγραμματίσει ήδη δύο Πανελλήνιες Συνδιασκέψεις. Το συνδικαλιστικό και το συνεταιριστικό κίνημα μπορεί να βγει ενισχυμένο με την ολοκλήρωση αυτής της δουλειάς, που πρέπει να καταλήξει σε τολμηρές και καινοτόμες προτάσεις.

Εχουμε καθήκον να επεξεργαστούμε θέσεις ουσιαστικής αναβάθμισης, σήμερα κιόλας και να τις συζητήσουμε με τα όργανα των χώρων. Ας ξεκινήσουμε με γνώμονα την αναπτυξιακή στρατηγική που παρουσιάσαμε, τη σημερινή πραγματικότητα του "Πακέτου Ντελόρ II" και

την ανάγκη αναμορφώσης του. Το θεσμικό πλαίσιο του δημοκρατικού προγραμματισμού που, στη συνέχεια, θα συζητηθεί στην Ειδική Συνεδρία αυτή, ώστε σε ελαχίστο χρονικό διάστημα να έχουμε ολοκληρώσει τα Περιφερειακά Αναπτυξιακά Προγράμματα μέσα από τον κοινωνικό διάλογο. Είναι η μεγάλη μας ευκαιρία.

Και τώρα, μερικά από τα ερωτήματα που θέτει ο λαός για μας: Τι πραγματικά επιδιώκει το ΠΑΣΟΚ; Μήπως προτιμά να παραμείνει αυτή η κυβέρνηση στην εξουσία, γιατί υπάρχουν δύσκολα ανοιχτά θέματα, την ευθύνη για το χειρισμό των οποίων δεν θέλουμε εμείς στο ΠΑΣΟΚ να επωμιστούμε; Ας' τους "να βγάλουν τα κάστανα από τη φωτιά", πριν αναλάβουμε εμείς...

Και τώρα, υπάρχει και η άλλη εκδοχή: Μήπως το ΠΑΣΟΚ επενδύει τις ελπίδες του στην εσωτερική διαμάχη της Ν.Δ. και περιμένει παθητικά τις εξελίξεις; Με ρώτησαν, μόλις μπήκα μέσα: "Τι λέτε για το Σαμαρά;". Και απάντησα: "Δεν μας αφορά". Και είναι και μικρό ποίημα αυτό - αν θέλετε. Έχει ομοιοκαταληξία, ρίμα.

Όσοι επιμένουν στα ερωτήματα αυτά δεν έχουν αντιληφθεί ότι είναι άλλο πράγμα η πολιτική και άλλο η κουτοπονηριά και ο πολιτικαντισμός. Κάθε μέρα που περνάει σ' αυτό τον τόπο, με αυτή την κυβέρνηση, επιδεινώνει τα προβλήματα και συσσωρεύει νέα βάρη για την αυριανή κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Το εθνικό συμφέρον, αλλά και το συμφέρον της αυριανής κυβέρνησης, είναι η ταχύτερη δυνατή απομάκρυνση της Ν.Δ. από την εξουσία. Δεν υπάρχει, λοιπόν, για μας κανένα τέτοιο δίλημμα.

Όσον αφορά τα εσωτερικά της Ν.Δ., πέραν από τις επιδιώξεις στην πολιτική τους διάσταση, εκφράζουν την αγωνία για την επιβίωση της Ν.Δ., όχι ως κυβέρνησης πια, αλλά ως παράταξης. Για πρώτη φορά στην Ιστορία αυτού του τόπου. Αγωνία μπροστά στην κοινωνική αντίδραση, το οικονομικό αδιέξοδο, τον εθνικό κατήφορο, την πρωτοφανή τους κρίση και παρακμή. Είναι σύγκρουση συνενόχων.

Το θέμα, λοιπόν, δεν είναι τι κάνουν ή τι θα κάνουν οι κύριοι αυτοί, αλλά πράγματι τι κάνουμε εμείς.

Και τα πράγματα είναι απλά: Η κυβέρνηση της Ν.Δ. δεν έχει

χρτάει μονον την εμπιστοσύνη του ελληνικού λαού. Αυτό έχει σημασία προ πολλού καιρού και είναι οριστικό και αμετακίνητο. Είναι πρόβλεψη οτι, ουσιαστικά, δεν διαθετεί πλέον ούτε την εμπιστοσύνη της πλειοψηφίας της Βουλής. Το πότε αυτό θα εκφραστεί και τυπικά στο Κοινοβούλιο είναι απλώς θέμα χρόνου.

Γνωρίζουμε τις προβλέψεις του Συντάγματος και του Κανονισμού της Βουλής, μετρούμε όλα τα δεδομένα και κάνουμε τις επιλογές μας. Ο νούν νοείτω!

Στο γενικότερο πολιτικό επίπεδο, είναι πια αυτονόητο ότι η άσκηση κριτικής στην κυβέρνηση κρούει ανοιχτές θύρες. Δεν υπάρχει κανείς που να επιθυμεί ή να τολμά να την αντικρούσει. Και, γι' αυτό το λόγο, το βάρος μας πέφτει στην προβολή των προγραμματικών θέσεων και προτάσεων του ΠΑΣΟΚ. Και χαίρομαι που αυτή η κατεύθυνση, την οποία και εγώ έδωσα στην ομιλία μου, επικράτησε και στις δικές σας τοποθετήσεις.

Δύο πρακτικά λόγια: Υπάρχει πολύ υλικό, πράγματι, προγραμμάτων, έχουν γίνει μελέτες σε βάθος για ορισμένες βιομηχανίες, για ορισμένους θεσμούς, χρησιμότητες για την αυριανή κυβέρνηση. Ομως, για να φθάσουμε τον Έλληνα πολίτη - και το 'χω τονίσει αυτό και στις συνεδριάσεις με το Εκτελεστικό Γραφείο - είναι απαραίτητο να έχουμε απλά, ξάστερα, ξεκάθαρα, τις γενικές μας κατευθύνσεις και τη διαφορά τους από τη δεξιά πολιτική. Είναι απαραίτητο.

Και το λέω αυτό, γιατί, ίσως, για μια φάση της ζωής μας με κυβέρνηση τη Ν.Δ., όπως τόσοι και τόσοι Ευρωπαίοι και πέραν της Ευρώπης αισθάνθηκαν πως κάποιες "μεγάλες αλήθειες" περιέχονται στη δεξιά πολιτική (ιδιωτικοποιήσεις κλπ.), μπορεί κι εμείς, σε κάποιο μέτρο, όπως όλοι, να επηρεαστήκαμε. Αλλά ήρθε τόσο γρήγορα η απάντηση!

Σήμερα, στη Γαλλία, το Σοσιαλιστικό Κόμμα - πρόκειται να επισκεφθώ το Μιτεράν την ερχόμενη εβδομάδα - είναι ζήτημα αν θα πιάσει 15-17%. Και πού το χρωστάει αυτό: Στο ότι έγινε το πιο μονεταριστικό καθεστώς απ' όλα στην Ευρώπη. Έχει επιτύχει όλους τους ονομαστικούς στόχους του Μάαστριχτ και υπάρχει μια κοινωνία σε

απογνώση. Έχουμε το πρακτικό, άμεσο παράδειγμα.

Έχουμε τον Γκονζαλες, ο οποίος κι αυτός προσπάθησε να προσαρμοστεί και αντιμετωπίζει τώρα καινούριο πρόβλημα. Και μιλάνε, πλέον, για αναπτυξιακό πακέτο, το οποίο θα τους απομακρύνει, στην αρχή τουλάχιστον, από τους ονομαστικούς στόχους.

Το λέω αυτό, γιατί πραγματικά πρέπει να τονίζουμε τις υπάρχουσες διαφορές. Είμαστε εκείνο το Κίνημα, αυτά τα χρόνια, που κράτησε ψηλά τη σημαία του δημοκρατικού σοσιαλισμού. Και πρέπει να είμαστε υπερήφανοι γι' αυτό! Και είμαστε το μόνο ανερχόμενο κόμμα σήμερα στην Ευρώπη.

Δική μας ευθύνη - συλλογική, αλλά και εξατομικευμένη - να περάσουμε τις θέσεις μας, τις προτάσεις μας, σε κάθε πολίτη και να διασφαλίσουμε τη συστράτευσή του και σήμερα και την επόμενη μέρα, όπου θα είναι πράγματι κρίσιμη η συμβολή του.

Κάτι άλλο: Δεν υπάρχει σήμερα στον τόπο μας καθολική κρίση της πολιτικής. Υπάρχει βαθιά κρίση της πολιτικής της Ν.Δ. και του κ. Μητσοτάκη, καθώς και όσων επένδυσαν άμεσα ή έμμεσα σ' αυτήν.

Ας αφήσουν, λοιπόν, τις εύκολες γενικεύσεις, από τις οποίες είναι γεμάτες οι δεξιές εφημερίδες και οι περισσότεροι τηλεοπτικοί και ραδιοφωνικοί σταθμοί. Ας αφήσουν τα στερεότυπα και, κυρίως, ας αντιληφθούν ότι η θεωρία που καλλιεργούν - πως όλοι είναι, δήθεν, ίδιοι - είναι μια θεωρία όχι μόνον εξωπραγματική, αλλά είναι επικίνδυνα αντιδημοκρατική.

Όσοι δεν μπορούν, δήθεν, να αντιληφθούν τις διαφορές, ας ρωτήσουν το λαό.

Μέσα απ' αυτή την αίσθηση διαφοράς, ξανάρχεται η πολιτική στο προσκήνιο, σε πείσμα όσων θέλησαν να την τραβήξουν μαζί τους, στο δικό τους κατήφορο.

Έχουμε μπει στην τελική ευθεία, στην ευθεία της νίκης για τη λύτρωση του λαού μας, για την αναγέννηση της Ελλάδας και του

Ελληνισμού. Αυτό το μανtra της νίκης, όμως, δεν είναι μανtra ερμούχασμου και επαναπαύσης.

Η Ν.Δ. είναι βεβαίο ότι θα καταρύγει σε κάθε μέσο, με το οποίο νομίζει ότι θα μειώσει τις τεράστιες απώλειές της. Ο κόπος τους θα είναι μάταιος. Πολύ περισσότερο γιατί μπορούμε - και αυτό είναι χρέος μας - με τη δική μας οργανωμένη παρουσία και δράση να μετατρέψουμε κάθε τέτοια απόπειρα σε μπούμερανγκ.

Αλλά αυτό σημαίνει ότι στρατευόμαστε για τη μάχη που έρχεται, δεν την αφήνουμε στην τύχη και δεν αργοπορούμε. Κινούμεθα αμέσως, εδώ και τώρα, για να φτιάξουμε όλους εκείνους τους μηχανισμούς άμυνας και αντίστασης, ενάντια στις όποιες αποφάσεις και τερτίπια επιλέξει η Ν.Δ.

Έχουμε όραμα, έχουμε θέσεις, έχουμε στελέχη και εμπειρία, μα - πάνω απ' όλα - έχουμε επίγνωση της ιστορικής μας ευθύνης.

ΘΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΘΟΥΜΕ!